

ΕΚ ΤΟΥ ANNÉE TERRIBLE.

B'.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ.

Γυνή τις μ' εἶπε : Τρέχουσα διέφυγον τὸ πλῆθος.
 Ἡ κόρη μου, μικρὰ, μικρὰ, — τὴν εἶχον εἰς τὸ στήθος, —
 Ἐφώναζε· καὶ ἔτρεμα μὴ τὴν ἀκούσ' ἡ πόλις.
 Συλλογισθῆτε : δίμηνον ἀκόμη ἦτο μόλις.
 Δὲν εἶχε φύλλου δύναμιν· κ' ἐγὼ νὰ τὸ φιλήσω
 Ἐζήτων, καὶ μὲ φίλημα τὸ στόμα του νὰ κλείσω.
 Ἐκεῖνο πλὴν ἐφώναζε. . . . βαρέως ἀναπνέον·
 Ἐζήτει γάλα, ἀλλὰ φεῦ ! δὲν εἶχα γάλα πλέον.
 Διήλθε νύξ ὀλόκληρος τοιαύτης ἀγωνίας·
 Ἐκρύβην τότε ὀπισθεν φραγμοῦ δένδροστοιχίας,
 Καὶ ἔκλαια . . . Καὶ ἔβλεπα τὰς λάμπεις πυροβόλων,
 Ἐζήτουν, ἄ ! τὸν ἄνδρα μου, νὰ τὸν σπαράξουν ὅλον !
 Ὑπὸ τὸν δύσμοιρον φραγμόν, ὅτ' ἐγινε πρῶτα,
 Ἐπαυσεν αἰφνης κλαίουσα. Ἀπέθαν' ἡ ἀθλία !
 Τὴν ψάύω . . . ψάύω παγετόν. Τὴν παίρνω ἐπὶ ὤμων
 Τότε κ' ἐγὼ, — δὲν μ' ἐμελλεν ἂν μ' ἐσφάζαν, — καὶ δρόμον !
 Καὶ ἔτρεχα· καὶ ἤρχισεν ὁ νοῦς μου νὰ σαλεύη·
 Ποῦ ἔτρεχα ; Οἱ ἄνθρωποι μ' ἠρώτων τί συνέβη·
 Ἄλλ' ἔφυγα· κ' εἰς μέρος τι, — δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖον, —
 Ἐγὼ μ' αὐτὰς τὰς χεῖράς μου ἀνοίγω ἐν μνημεῖον·
 Καὶ ὑπὸ δένδρον ἐξοχῆς, ἐν τόπῳ καταμόνῳ,
 Τὸν κοιμηθέντα Ἄγγελον ἐπὶ τῆς γῆς ἀπλόνω.
 Τὸ τέκνον, ὃ ἐθήλασα, νὰ θάψω ! Φρικαλέον !

Καὶ ὁ πατήρ ἦτο παρῶν, κρουνοὺς δακρύων χέων.

Φ. Α. Β.